

Jerry Spinelli s-a născut la 1 februarie 1942, în Norristown, Pennsylvania, și este un celebru autor de cărți pentru copii. În copilărie își dorea să devină jucător profesionist de baseball, dar totul s-a schimbat la șaisprezece ani, când i-a fost publicat un poem în ziarul local. Din acel moment s-a hotărât să devină scriitor. Prima carte pentru copii a publicat-o la patruzeci și unu de ani. Locuiește în Pennsylvania, alături de soția sa, Eileen, și copiii lor. Cele mai cunoscute titluri ale sale sunt: *Maniac Magee* (1990; *Magee, zis Maniacul*, 2014), pentru care a primit Newbery Medal, *Crash* (1996), *Wringer* (1997), volum recompensat cu Newbery Honor, *Knots in My Yo-Yo String* (1998), *Love, Stargirl* (2007), *Smiles to Go* (2008), *Hokey Pokey* (2013).

Mircea Pop a absolvit Liceul „Dinu Lipatti” din Pitești și Universitatea Națională de Arte din București, secția grafică.

În copilărie a petrecut mult timp alături de bunicul său în atelierul de tâmplărie al acestuia, aceia fiind anii în care și-a dezvoltat pasiunea pentru axonometrie, pentru ca mai târziu să studieze arta, sculptura, tehnicile 3D, animația 2D și ilustrația. În prezent, își dedică o mare parte a timpului ilustrației de carte.

Jerry Spinelli

Copila-Stea

Ediția a II-a, revizuită

Ilustrații
de Mircea Pop

Traducere din engleză
de Alexandra Dănilă

ARTHUR

Cravata cu porc spinos

Când eram mic, unchiul Pete avea o cravată pe care era desenat un porc spinos. Credeam că e cel mai grozav lucru de pe lume. Unchiul Pete obișnuia să stea răbdător lângă mine, în timp ce-mi plimbam degetele pe suprafața ei mătăsoasă, așteptându-mă în orice clipă să mă înțep într-un ac. Odată m-a lăsat să o probez. Am tot căutat să-mi cumpăr și eu una, dar n-am găsit.

Când aveam doisprezece ani, ne-am mutat din Pennsylvania în Arizona. Atunci unchiul Pete a venit să-și ia rămas-bun și purta cravata. M-am gândit că așa îmi dădea ocazia să o văd pentru ultima oară și îi eram recunoscător. La un moment dat, și-a smuls-o teatral și mi-a petrecut-o pe după gât.

— E a ta, mi-a spus. Cadou de plecare.

Mi-a plăcut așa de mult cravata aceea cu porcul spinos, încât am hotărât să îmi fac o colecție. Doi ani mai târziu, după ce ne-am stabilit în Arizona, colecția mea număra tot o cravată. Unde să găsești o cravată cu porc spinos în orașelul Mica, din Arizona – sau oriunde altundeva, ca s-o spunem pe aia dreaptă?

Când am împlinit paisprezece ani, s-a scris despre mine în ziarul local. Secțiunea dedicată familiei avea o rubrică permanentă cu aniversările copiilor, iar mama

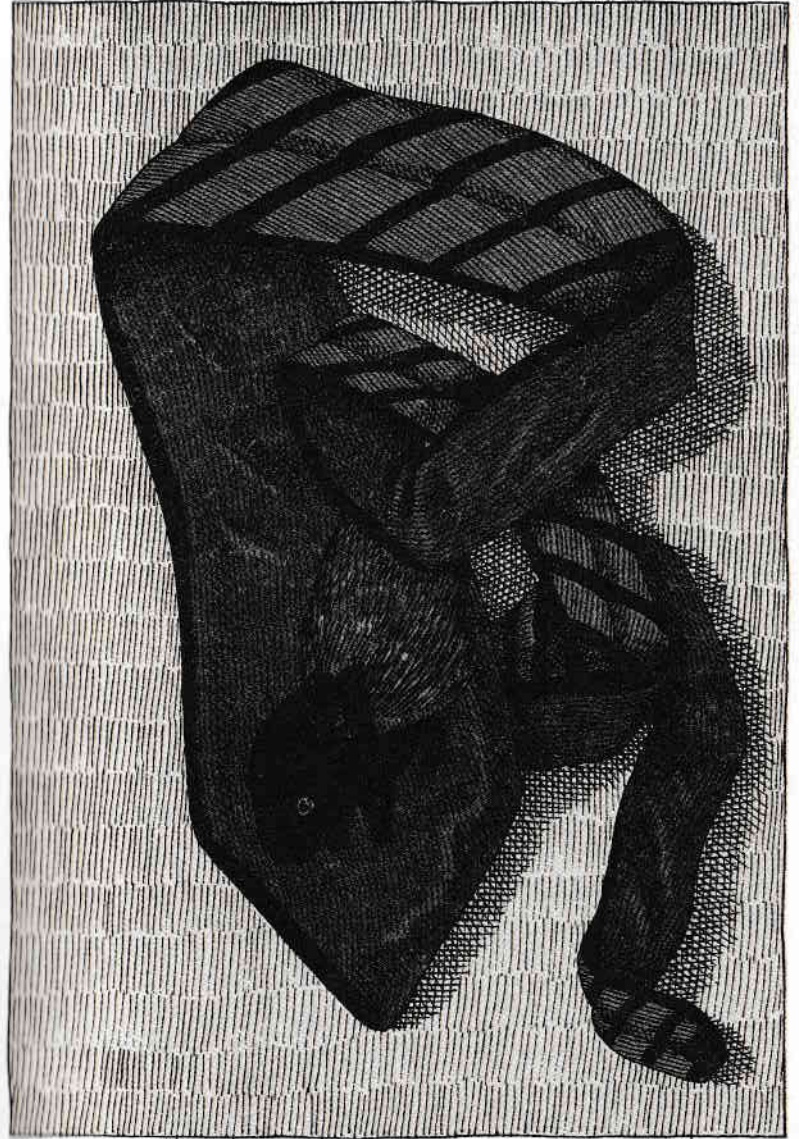
Respectiv, le-a trimis ceva despre mine. Notița se încheia așa:

„Pasiunea lui Leo Burlock este colecționarea de cravate cu porci spinoși.“

La câteva zile, întorcându-mă de la școală, am găsit o pungă de plastic pe pragul casei. Înăuntru era ceva frumos împachetat, legat cu o panglică galbenă. Părea un cadou. Pe etichetă scria „La mulți ani!“ L-am deschis. Era o cravată cu un porc spinos. Doi porci aruncau la țintă cu ghimpi, în timp ce un al treilea se scobea între dinți.

Am cercetat cutia, eticheta, hârtia. N-am găsit niciunde numele celui care mi-o trimisese. Mi-am întreat părinții. Mi-am întreat prietenii. L-am sunat pe unchiul Pete. Nimeni nu știa nimic.

Atunci am ajuns la concluzia că aveam de-a face cu un mister. Nu mi-a trecut prin minte că eram urmărit. Că toți eram urmăriți.

— Ai văzut-o?

Așa m-a întâmpinat Kevin în prima zi de școală dintr-a unsprezecea. Așteptam să sune clopoțelul.

— Pe cine să văd?

— He, he!

Și-a lungit gâtul, scrutând mulțimea. Văzuse ceva neobișnuit, i se citea pe chip.

— O să știi, a zâmbit el misterios, fără să-și ia ochii de la mulțime.

Eram sute, roind, strigându-ne, uitându-ne la fețele bronzate pe care nu le mai văzuserăm din iunie. Nu era moment în care să fim mai interesați unul de altul decât în acele cincisprezece minute dinaintea primului clopoțel din întâia zi de școală.

— Pe cine? l-am înghiontit.

Clopoțelul a sunat. Ne-am bulucit înăuntru.

În clasă am auzit o voce șoptită din spatele meu întrebând, în timp ce rosteam jurământul:

— Ai văzut-o?

Am auzit pe coridoare. Am auzit la ora de engleză și la geometrie:

— Ai văzut-o?

Cine putea să fie? O elevă nouă? Vreo blondă splendidă din California? Sau din Est, de unde veniseră mulți dintre noi? Sau vreo prefacere de vară, cineva care pleacă în iunie arătând ca o fetiță și se întoarce în septembrie cu trup de femeie, un miracol petrecut în zece săptămâni?

În laboratorul de geografie am auzit un nume: Copila-Stea. M-am întors spre elevul mai mare, care stătea pleoștit în spatele meu.

— Copila-Stea? am exclamat. Ce fel de nume-i ăsta?

— Așa o cheamă. Copila-Stea Caraway. Așa a spus în clasă.

— Copila-Stea?

— Mda.

Apoi am văzut-o. În pauza de prânz. Purta o rochie alburie, atât de lungă, că îi ascundea pantofii. Cu volănașe la gât și la mâneci, arăta de parcă ar fi fost rochia de mireasă a străbunicii. Părul de culoarea nisipului îi ajungea până la umeri. Ducea în spate ceva și nu era un ghiozdan. Întâi am crezut că e o chitară în miniatură. Mai târziu am aflat că era o ukulele¹.

Nu își luase tavă pentru mâncare. Avea în schimb o geantă mare de pânză, pe care era pictată o floarea-soarelui în mărime naturală. Toată sala de mese amuțise la trecerea ei. S-a oprit la o masă goală, și-a pus geanta jos, și-a agățat instrumentul de scaun și s-a așezat. A scos un sandvici din geantă și a început să mănânce.

¹ Chitară hawaiiană. (N. red.)

Jumătate de încăpere încă se holba, cealaltă începuse să şușotească.

Kevin rânjea.

— Ce ți-am zis?

Am aprobat din cap.

— E în a zecea, mi-a spus. Am auzit că până acum a învățat acasă.

— Poate asta e explicația, i-am răspuns.

Era cu spatele la noi, așa că nu-i puteam vedea chipul. Nu stătea nimeni cu ea la masă, dar la mesele din jur copiii se înghesuiau câte doi pe un scaun. Nu părea să observe. Părea izolată într-o mare de chipuri care se holbau și şușoteau.

Kevin era din nou cu gura până la urechi.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

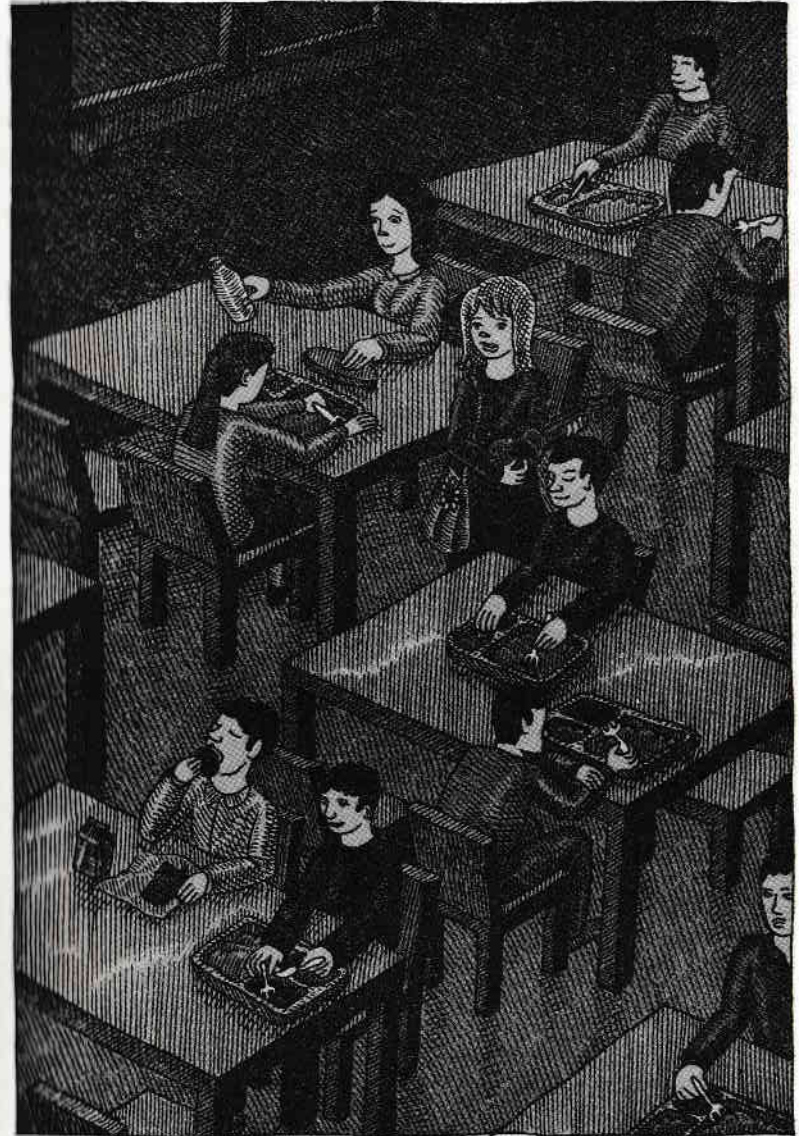
Am zâmbit și eu. Am dat din cap.

— *Scaunul încins.*

Scaunul încins era emisiunea școlii noastre. Noi îi puseseam bazele cu un an în urmă. Eu eram regizor și producător, Kevin era gazda din fața camerelor. În fiecare lună intervieuva un elev. Până acum, cei mai mulți fuseseră genul de elevi cu rezultate deosebite, sportivi, cetățeni-model. Importanți în înțelesul obișnuit al cuvântului, dar nu foarte interesanți.

Deodată am văzut o ezitare în privirea lui Kevin. Fata luase instrumentul. A încercat câteva acorduri. Iar apoi s-a apucat de cântat de-a binelea! Își legăna capul și umerii cântând:

— Privesc pe deasupra trifoiului cu patru foi ce altădată mi-a scăpat privirii.

În jur, o tăcere mormântală. Apoi s-a auzit un singur om bătând din palme. M-am uitat într-acolo. Era casierita de la bufet.

Fata s-a ridicat în picioare, și-a luat geanta pe umăr și a început să păsească printre mese, mângâind corzile, cântând, mergând țațoșă și apoi învărtindu-se. Capetele s-au întors, privirile au urmat-o, toți rămăseseră cu gura căscată. Să nu-ți crezi ochilor. Când a trecut pe lângă masa noastră, am reușit să-i văd chipul. Nu era superbă, nici urâtă.

O dungă pistruiată îi brăzda nasul. Arăta ca o sută de alte fete din școală, cu excepția a două lucruri: nu era deloc machiată, iar ochii ei erau cei mai mari pe care îi văzusem vreodată – ochi de căprioară surprinsă de farurile mașinii. S-a răsucit când a trecut pe lângă noi, rochia ei înfoiată mi-a atins piciorul, apoi a ieșit din sala de mese.

Dintre mese s-au auzit trei bătăi încete din palme. Cineva a fluierat. Cineva a chiuit.

Eu și Kevin ne-am uitat uluiți unul la altul.

Kevin a schițat un gest triumfal cu mâna, și amândoi ne-am imaginat deja covorul roșu.

— *Scaunul încins!* Atracția principală: Copila-Stea.

Am plesnit masa.

— Da!

Am bătut palma.

2

A doua zi când am ajuns la școală, Hillari Kimble făcea vâlvă la intrare.

— Nu-i reală, zicea ea batjocoritoare. E o actriță, e o înșelătoare.

— Cine încearcă să ne tragă pe sfoară? a strigat cineva.

— Administrația, directorul. Cine altcineva? Cui îi pasă?

Hillari a clătinat din cap dezaprobator la absurditatea întrebării. O mână a fulgerat în aer:

— De ce?

— Atmosfera din școală, s-a răstit ea. Au impresia că locul ăsta a fost prea anost anul trecut. Ei cred că dacă infiltrează o nebună printre elevi...

— Așa cum îi infiltrează pe ăia de la antidrog în școli! a strigat altcineva.

Hillari i-a aruncat o căutătură cruntă vorbitorului, apoi a continuat:

— ...o nebună care să miște lucrurile pe aici, poate mai dau elevii pe la câte un meci sau se înscriu în vreun club.

— În loc să se pipăie prin bibliotecă! a ciripit o altă voce.

Toată lumea a izbucnit în râs, apoi a sunat clopoțelul și am intrat.

Teoria lui Hillari Kimble s-a răspândit repede prin școală și a fost prompt acceptată.

— Crezi că Hillari are dreptate? m-a întrebat Kevin.

Copila-Stea o fi vreo infiltrată?

Am chicotit.

— Tu te auzi ce vorbești?

Și-a desfăcut brațele.

— Ce?

— Asta e liceul din Mica, i-am reamintit. Nu o operațiune CIA.

— Poate n-o fi, dar sper că Hillari are dreptate, mi-a răspuns el.

— De ce ai spera așa ceva? Dacă nu e o elevă adevărată, nu putem să o chemăm la *Scaunul încins*.

Kevin a dat din cap și a zâmbit larg.

— Ca de obicei, domnule regizor, nu vezi imaginea de ansamblu. Am putea folosi emisiunea ca să o demascăm. Înțelegi?

A schițat iar în aer intrarea triumfală:

— *Scaunul încins* descoperă farsa din liceu!

M-am holbat la el.

— Tu chiar vrei să fie o impostoare?

Zâmbetul i s-a întins iar de la o ureche la alta.

— Evident. Popularitatea noastră o să crească până la cer!

Trebuie să recunosc – cu cât o vedeam mai mult, cu atât îmi era mai ușor să cred că e o impostoare, o glumă,

orice, dar nu o persoană adevărată. A doua zi purta o pereche de pantaloni de un roșu aprins, scurți și largi, cu platcă și bretele – o salopetă. Părul nisipiu era strâns în două cozi împletite și legate cu panglici tot roșii. Obrajii și-i îmbujorase cu ruj, de păreau două mere, iar pe față își făcuse pistrui supradimensionați. Arăta ca Heidi sau Bo Peep.

La prânz a stat tot singură, la aceeași masă. Când a terminat de mâncat și-a luat chitara, cum făcuse și cu o zi în urmă. Dar n-a mai început să cânte. S-a ridicat și s-a plimbat printre mese. S-a uitat la noi. La un chip, apoi la altul și la altul... Privirea aceea îndrăzneată, privirea „mă uit la tine“, pe care oamenii nu prea o au, și cu atât mai puțin cei pe care nu-i cunoști. Părea să caute pe cineva și toată lumea din sala de mese începuse să se simtă stânjenită.

În timp ce se apropia de masa noastră, mi-a trecut prin cap: „Dacă mă caută pe mine?“ Gândul m-a înfrișat. M-am întors. M-am uitat spre Kevin. L-am privit cum zâmbea prosteste în sus spre ea. I-a făcut cu mâna din vârful degetelor și a șoptit „Salut, Copilă-Stea“. N-am auzit niciun răspuns. Simțeam acut trecerea ei pe lângă scaunul meu.

S-a oprit două scaune mai încolo. Îi zâmbea unui elev rotofei din anul terminal pe care-l chema Alan Ferko. În sala de mese nu se auzea nici musca. A început să mângâie corzile instrumentului. Și să cânte. Era *La mulți ani*.